

ježž jest z opatrnosti též nebrati výše, než nejnižším podáním, které se též zároveň rovná sirotčí jistotě. Nejnižší podání vypočtené v dražebním ediktu podle § 151 ex. ř., činí úhrnem jen 304.203 Kč. Z toho vyplývá, že nemovitosti, zbývající po obmezení exekuce neposkytují vydražitelce jistotu, na niž má nárok podle § 96 ex. ř. (§ 230 obč. zák. srv. § 1374 obč. zák.) a že tudíž návrh na obmezení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva není opodstatněn. Tím méně ovšem jest opodstatněno obmezení dražebního řízení podle § 41 druhý odstavec ex. ř., který jest pro věřitele ještě příznivější, an žádá, by bylo zajištěno, že při realisaci zbývajících nemovitostí vymáhající věřitel dojde se svou vykonatelnou pohledávkou úplného uspokojení.

Čís. 10620.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Podepsal-li příjemce směnku opatřenou již domiciliátem, jinak však nevyplněnou, nebyl majitel směnky oprávněn změnit napotom svémocně doložku o domiciliátu. Lhostejno, že umístnění směnky odporovalo ujednání stran. Příjemce, jenž podepsal směnku před paděláním, jest zavázán podle původního pravého obsahu směnky. Nebyla-li směnka předložena k placení a protestována u domiciliáta, má to v zápětí ztrátu směnečných práv proti příjemci.

(Rozh. ze dne 13. března 1931, Rv I 224/31).

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní Jan a Magda Z-ovi 1. zfalšování směnky, poněvadž nepodepsali směnku, na níž byla doložka »splatno u vystavitelů Jana a Magdy Z-ových v Praze«, nýbrž podepsali in bianco směnku, na níž byly uvedeny jejich adresy a domicil směnky »splatno u České banky Union v Praze«; 2. nedostatek protestu, poněvadž směnka byla domicilována u České banky Union v Praze. O b a n i ž š í s o u d y ponechaly směnečný platební příkaz v platnosti.

N e j v y š š í s o u d směnečný platební příkaz zrušil.

D ů v o d y:

Dovolatelé napadají rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.). Dovolání nelze upřítí oprávnění, neboť odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně, dospěv k úsudku, že nemůže býti řeči o sfalšování směnky. Podle zjištění procesního soudu první stolice, jež nebylo napadeno, podepsali dovolatelé zažalovanou směnku jako akceptanti, když již byla opatřena doložkou »splatno u České banky Union v Praze«, kdežto jinak vyplněna nebyla. Žalobci byli ovšem oprávněni vyplniti směnku, avšak jen potud, pokud ještě nebyla vyplněna, neboť jen potud byla blanko-směnkou, nebyli však oprávněni svémocně, bez souhlasu dovolatelů změnit doložku o

domiciliátu. Učinili-li tak, jak soudy nižších stolic bylo zjištěno, jde o sfašování směnky podle § 78 a 79 směn. zák. s veškerými důsledky tamtéž vytčenými. Dovolatelé, kteří podepsali směnku před sfašováním, jsou proto zavázáni podle původního pravého obsahu, neboť svým podpisem kryli jen tehdejší obsah (srovnej Rouček, Právo směnečné bod 104). Podle původního obsahu směnky byla jmenována jako domiciliát Česká banka Union v Praze (§ 22 směn. zák.). Dle § 39 směn. zák. měla směnka býti předložena ku placení domiciliátovi a tamtéž protestována a, poněvadž se tak nestalo, má opomenutí protestace pro neplacení u domiciliáta v zápětí ztrátu směnečných práv proti dovolatelům jako příjemcům. Nesejde na tom, že snad umístnění směnky u České banky Union v Praze odporovalo ujednání stran. Žalobci měli odmítnouti směnku nevyhovující tomuto ujednání a žádati na dovolatelech směnku mu vyhovující, neučinili-li tak, nemohli tímto opomenutím nabýti práva svémocně změnití obsah směnky takovým způsobem, by vyhověla ujednání. Učinili-li tak přes to, jde o sfašování směnky, jak již shora bylo podotknuto.

Čís. 10621.

Osoba oprávněná ke služebnosti bytu, může, aniž tím rozšiřuje služebnost nad míru zákonnou, poskytnouti spolubydlení i nemocnému, byť i zletilému, dítěti, jež nutně potřebuje její péče.

(Rozh. ze dne 13. března 1931, Rv I 331/31).

V domě žalobců byla vyhrazena Anně P-ové služebnost bytu »po dobu jejího svobodného stavu«. S Annou P-ovou sdílel byt její nemanželský syn Josef P., jenž byl válečným invalidou a neschopen výdělku, takže byl odkázán na péči a na podporu své matky. Žalobě proti Josefu P-ovi, by byl uznán povinným vykliditi byt (světnici) v domě žalobců procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtku nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. š.) nečiní dovolatelé proto, že odvolací soud nepřihlédl ke zjištěné vůli žalobců při poskytnutí práva bydlení matce žalovaného, nýbrž vytýkají rozsudku odvolacího soudu jen nesprávný výklad zákonných ustanovení o rozsahu práva bytu. Jest pravda, že se podle §§ 505 a 521 obč. zák. řídí rozsah oprávnění při služebnosti bydlení potřebou oprávněného podmětu. Potřeba ta řídí se podle jeho stavu, živnosti a domácnosti v čase, kdy služebnost byla zřízena. Napotomní změny v potřebě oprávněného ve stavu a v živnosti nepadají zpravidla na váhu (§ 506 obč. zák.). Oprávněný může však popřáti účast na užívání i členům své ro-